

[Slebsager.]

Klampenborg og København—Holte; og de private Faktorer, som jeg nævnte: Sporvejene og Lyngby Omnibus, beforder tilsammen 5½ Million, hvilket igen fordeler sig saaledes, at Nordsjællands Sporveje beforder de 5 Millioner og Lyngby Omnibus den halve Million.

Det forekommer mig, at man maatte kunne komme ind i Forhandling om disse Forhold, saaledes at der blev Mulighed i højere Grad for Samarbejde end for Konkurrence; for kunde hele Spørgsmaalet om Nærtrafikken afgøres ved et rimeligt, fornuftigt Samarbejde mellem de interesserede Kommuner og Staten, tror jeg, vi vil naa baade til en bedre Ordning af Nærtrafikken og en for alle Parter billigere Ordning.

Drachmann: Det ærede Medlem Hr. Slebsager vendte sig nu med nogen Bitterhed imod alle dem, der ikke vilde være med til at kræve kontante Tilskud fra de Kommuner, som efter hans Mening var interesserede i dette Lovforslag, og sagde, at i saa Tilfælde havde vi en Stilling, naar vi drøftede denne Sag, og en anden, naar vi drøftede Baner ude i Landet. Jeg har allerede sagt, og jeg gentager det nu, at naar man ude i Landet, som det ærede Medlem udtrykte det, indfører nye Lokomotiver, en forbedret Toggang, hurtigere og flere Tog, nye, gode Skinner, som vi stadig væk maa savne her paa Sjælland, Spisevogne, som vi overhovedet slet ikke ser, men her paa Sjælland kun kender af behagelig Omtale, og alle disse virkelig gode nye Bogievogne med Rullelejer og Kuglelejer, som vi slet ikke har her paa Sjælland, ved jeg ikke af, at man har paalignet eller krævet Tilskud af By- og Landkommuner i Jylland eller det øvrige store Land til disse Forbedringer. Og anden Forbedring er der ikke Tale om her.

Det ærede Medlem Hr. Slebsager endte selv sine Udtalelser med at sige, at paa den ene eller anden Maade maatte der ske nogen Forbedring af Nærtrafikken; hvis man altsaa ikke valgte Elektrificeringen, vilde der — og det er Statsbanernes Pligt og ogsaa deres Ret — komme en afgørende Forbedring enten gennem Damp- eller Dieseldrift med flere Tog og hurtigere Tog og alt det Materiel, der kan være Brug for. Og alt dette vilde dog det ærede Medlem Hr. Slebsager ikke finde paa at paaligne Kommunerne.

Derfor tror jeg ogsaa, at dette Spørgsmaal vil løse sig i Harmoni under den nærmere Forhandling i Udvalget, idet jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Slebsager med sin

store Logik vil indse, at det er et fuldkommen urimeligt Krav, han har rejst her. Thi det er Statsbanerne, det gaar ud over, hvis der ikke sker noget til Forbedring. Jeg er lige ved at tro, at der ikke behøves Lovhjemmel for det, det kunde tages paa de aarlige Finanslove, saaledes som det vilde ske, hvis man ikke gaar den her anviste Vej, men overlader til Statsbanerne at finde andre Udveje.

Det ærede Medlem Hr. Rager mente, at jeg ved min Omtale af de nye foreslaaede Stationer havde beskyldt Statsbanerne for at optræde taabeligt. Det være langt fra mig. Jeg sagde netop det modsatte, i hvert Fald i mine Øjne — jeg ved ikke, om det er det i det ærede Medlem Hr. Ragers —, at de optraadte menneskeligt, nemlig derhen, at de gerne vilde have saa mange Passagerer som muligt i deres Tog, medens det ogsaa var menneskeligt, at de Passagerer, som nu en Gang sad i Togene, meget nødig vilde standse alt for hyppigt.

Derfor vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Rager og samtidig til den højtærede Trafikminister, som ogsaa bebrejdede mig min Kritik af de nye Stationer, at det er ikke, fordi jeg særlig vil skade disse nye Stationer, som jeg hverken har den ene eller den anden Interesse i, jeg kritiserede dem, men det var netop, fordi jeg er bange for, at alle de nye Stationer vil gøre, at den store Trafik, som man venter gennem Elektrificeringen, ikke kommer. Thi hvis man ude fra Oplandet, hvis store, konstante Trafik skal bære den Foranstaltning, Elektrificeringen er, faar alt for mange Standsninger paa Vejen indefter med de nye elektriske Tog, vil det i Virkeligheden virke lige saa trættende og afskrækkende paa ens Lyst til at tage den Linie som Sporvejene nu. Saa gaar man over til Automobil, eller man bliver ved den Sporvogn, man har, og som man netop saa vidt muligt skulde drages væk fra gennem Elektrificeringen.

Det er mit bestemte Indtryk fra Udlandet, at man skal være varsom med en Sammenblanding af By- og Nærtrafik. Derfor advarede jeg imod disse nye Stationer, navnlig Svanemøllen og Frihavnen, som jeg i og for sig absolut intet personligt Udestaaende har med, og jeg advarede imod dem, for at de Forhaabninger, der er knyttet til Elektrificeringen, ikke skal blive gjort til Skamme.

Det ærede Medlem Hr. Rager gav mig i øvrigt ganske Ret — efter først at have omtalt mig med den særegne Haan, som dette ærede Medlem raader over —, idet han erklærede, at der fra Berlin fore-